

הכירו - מעברת מנסי בעמק יזרעאל

מעברת מנסי [צילום: ארכיון הצילומים של עין השופט]

בשנות ה-50 עם העלייה הגדולה לארץ, הוקמה מול הכניסה למושב היוגב בסמוך לקיבוץ מגידו, מעברת עולים בשם מנסי. הגם שהייתה מהמעברות הגדולות באזור עמק יזרעאל והגלבוע ופעלה במשך למעלה מעשור, רק מעטים יחסית מכירים או שמעו עליה. לפניכם סיפורה של המעברה הלא ידועה

...

מיד לאחר קום מדינת ישראל, ביוני 1948, החל גל עליה גדול לארץ של אלפי עולים. תחילה יושבו במחנות עולים או במחנה מעבר. כשנמשך זרם העולים (כמיליון עולים עלו בעשור הראשון להקמת המדינה) והצפיפות במחנות העולים גברה, יזם לוי אשכול שעמד אז בראש המחלקה להתיישבות של הסוכנות היהודית, הקמת "שיכונני עולים" ("שכונות עולים") ברחבי הארץ, שכונו מעברות.

המעברות הוקמו בעיקר בשולי ישובים ותיקים או בישובים ערבים נטושים. 80 אחוז מיושבי המעברות היו עולים מארצות ערב. בעוד במחנות העולים קיבלו העולים מזון ודיור ללא תשלום, דיירי המעברות נדרשו לדאוג לפרנסתם בעצמם. במאי 1950 הוקמה המעברה הראשונה בהרי ירושלים ותוך שנים ספורות הוקמו כ-100 מעברות בכל רחבי הארץ.

ילדים עובדים

במסגרת מחקרו מצא ארנון לינדר בארכיון הציוני מסמך מעניין - מכתב שכתב מנהל בית הספר הממלכתי דתי במעברת מנסי למפקח מחוז הצפון של משרד החינוך ובו הוא טוען כי ילדים וילדות ממעברת מנסי מועסקים בעבודות שונות במושב היוגב תמורת שכר.

סיפורה של מעברת מנסי

אין המון חומר על המעברה משום שנידמה שיש דברים שהמדינה לא גאה בהם ולכן גם לא דאגה לתעד

אחת ממעברות העולים מהפחות ידועות הייתה מעברת מנסי בעמק יזרעאל. היא הוקמה ב-1951 בשטח הכפר הערבי הנטוש אל-מנסי ומכאן שמה, ושכנה לצד כביש מגידו-חיפה (כביש 66) מול מושב היוגב, בין משמר העמק למגידו. שרידיה אגב, קיימים עד היום.

המעברה שכנה בתחום שיפוטה של מועצת הרי אפרים (לימים מ.א. מגידו) ואוכלסה בעיקר על-ידי עולים יוצאי עירק, כורדיסטן ומרוקו. היו בה מספר קטן של יוצאי רומניה אך אלה ברובם עזבו עוד בשנותיה הראשונות של המעברה ועברו לשיכונים. מקור התעסוקה העיקרי של שוכני המעברה היה ייעור. רוב שוכני המעברה המבוגרים מעל גיל 18 הועסקו בעבודות ייעור ופיתוח ביערות ואדמות קק"ל.

על-פי דיווח העיתונות דאז (1959) השכר החודשי של אנשי המעברה ביעור עמד בסוף שנות ה-50 על 100 ל"י בממוצע. מאחר שהמשפחות במעברה היו גדולות לא תמיד הספיק שכר זה למימון הוצאות הקיום של המשפחה. חלק קטן משוכני המעברה הועסקו בחקלאות ובעבודות שירותים בקיבוצי ומושבי הסביבה. תושב עמק יזרעאל מספר, כי הוא זוכר כי אמו העסיקה כובסת ממעברת מנסי. חבר מושב היוגב מספר כי במושב הייתה משתלת ורדים גדולה שכמה מתושבי מנסי מצאו שם פרנסה.

ארנון לינדר מקיבוץ מגידו מספר לי כי הוא חוקר את מעברת מנסי וקובע: "לצערי אין המון חומר על המעברה משום שנידמה שיש דברים שהמדינה לא גאה בהם ולכן גם לא דאגה לתעד". במסגרת מחקרו מצא ארנון לינדר בארכיון הציוני מסמך מעניין - מכתב שכתב מנהל בית הספר הממלכתי דתי במעברת מנסי למפקח מחוז הצפון של משרד החינוך ובו הוא טוען כי ילדים וילדות ממעברת מנסי מועסקים בעבודות שונות במושב היוגב תמורת שכר.

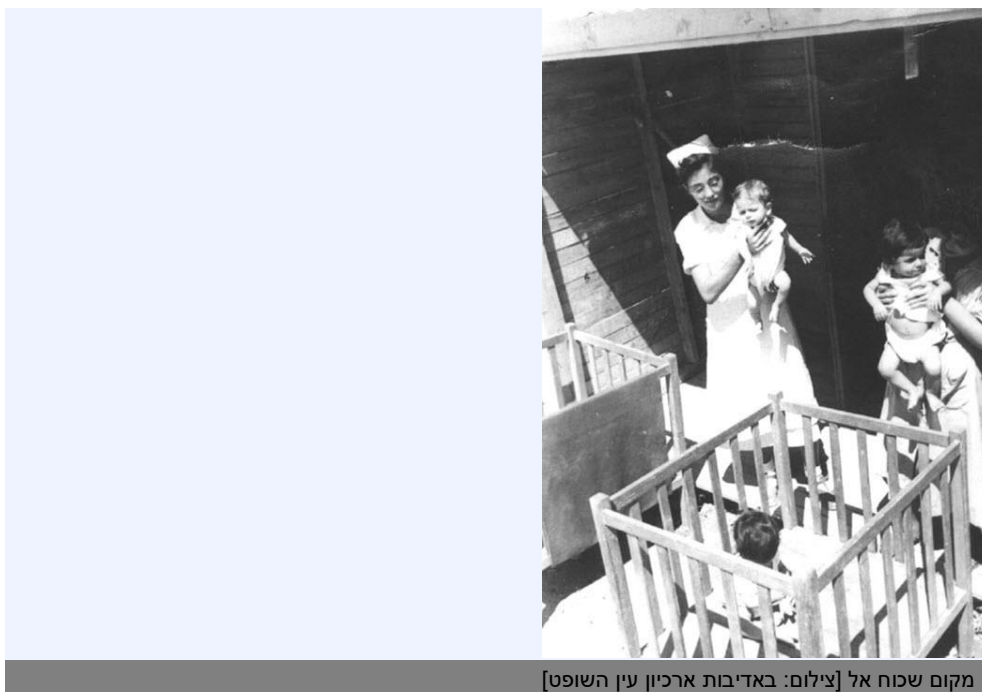
במכתב הנושא את תאריך 2.4.1959. כותב המנהל למפקח: "ברצוני להביא לידיעתך שבמושב היוגב מעסיקים ילדים וילדות שלא גמרו עדיין את חוק לימודיהם, בעבודות שונות כמו: חקלאות, כביסה ושטיפת רצפות, תמורת שכר..."

יכלו לעזוב את המעברה אך לא רצו

תנאי התברואה במעברה הם קשים, העזובה וההזנחה שולטת בכל, וכי רבים מילדי המעברה סבלו מ"הפרשות מוגלתיות בעיניהם"
ב-1952 מנתה המעברה כ-1,300 איש. תנאי החיים היו קשים. העולים התגוררו בבדונים קטנים ובצפיפות כשבכל בדון התגוררו משפחות של 7 נפשות ויותר. עיתונאים ומבקרים שביקרו במעברת מנסי הביעו הזדעזעותם מהמצב במעברה ודיווחו כי תנאי התברואה במעברה הם קשים, העזובה וההזנחה שולטת בכל, וכי רבים מילדי המעברה סובלים מ"הפרשות מוגלתיות בעיניהם".

ב-1956 התגוררו במעברת מנסי, כך על-פי דיווח העיתונות דאז, כ-220 משפחות. מאחר בכל משפחה היו בממוצע מספר ילדים רב (6-8 ואף יותר) מדובר על כ-1,500 נפש.

על אף תנאי החיים הקשים במעברה הייתה קבוצת תושבים שהתעקשה להישאר במעברה מסיבותיהם, וזאת למרות שניתנה להם אפשרות וסיוע כלכלי (מענק עזיבה) לעבור לשיכונים. ב-1959 התגוררו במעברה כ-100 משפחות ועם השנים החלו אט אט שוכני המעברה לעבור לשיכונים בעפולה, ביישובי תענך ביקנעם ולמקומות נוספים.

מקום שכוח אל [צילום: באדיבות ארכיון עין השופט]

הווי ותנאי החיים במעברה

"מים לא היה בתוך הבדונים, המקלחת והשירותים היו מחוץ לבדון ורק ביום שישי היו מים חמים למקלחת"

תנאי החיים במעברת מנסי היו קשים. מספרת רותי הנדלר, כיום תושבת עפולה שגדלה במעברת מנסי: "נולדתי ב-1953 ועד 1961, עד גיל 7.5 שנים, הייתי במעברה הזו. המשפחה שלי, משפחת אהרון, משפחה עירקית, הייתה כ-10 שנים במעברה מ-1951 עד 1961. כמו שאר העולים גרנו בבדון שהיה מבנה דמוי צריף עשוי בד. לבדון הייתה ריצפה יצוקה מבטון.

בפינות משטח הרצפה הותקנו קורות מעץ ומסגרת ומעליהם ובין הקורות נמתח בד. בתקופת גשמים היו חוזרים מים לבדונים אחר כך התחילו לצפות את הבד בזפת מבחוץ למנוע חדירת מי הגשמים."

מספרת רותי הנדלר: "ההורים שלי באו ממקום עם תרבות מבגדד. זה לא היה קל עבורם לעבור לגור במקום עזוב שכוח אל בתנאים תת-תנאים, אבל כיוון שהיו ציוניים ואהבו את הארץ הם ספגו את הכל. הם באו עם שלושה ילדים למעברה. אני נולדתי רביעית. במעברה אחרי נולדו עוד שלושה זאת אומרת הינו כבר שבעה ילדים במעברה. ולמעשה הינו 9 נפשות שהתגוררו יחד בבדון הקטן.

הילדות שלי לא הייתה ילדות קשה. אני נהניתי כילדה למרות שהיה קשה. עכשיו שאני רואה את זה לאחור אני מבינה כמה שזה היה קשה. בקושי היו לנו בגדים, בקושי היו לנו נעליים, בקושי אוכל. הכל היה בקושי. בתוך הבדון ששטחו היה קטן יחסית היו מיטות מתקפלות מסוג אלה שהיו בצבא ועליהם מזרן קש. בחדר אחד ישנו הילדים (והיינו שבעה ילדים בחדר אחד) ובחדר שני ישנו ההורים.

חשמל לא היה והדלקנו עששית שהופעלה באמצעות נפט לתאורה וכן היה תנור נפט לחימום. מקרר חשמלי כמובן שלא היה. את המזון שדרש קירור שמרנו בארגז קרח. שקורר בעזרת בלוקים של קרח אותם סיפק מחלק הקרח שעבר בעגלה בין בתי המעברה.

מספרת רותי הנדלר: "מים לא היה בתוך הבדונים. המקלחת והשירותים היו מחוץ לבדון ורק ביום

שישי היו מים חמים למקלחת. היינו מביאים בסירים או בדליים מיים לבדון ושם חיממנו אותם בסיר או בכלי גדול על פרימוס ולאחר שהמים רתחו הוספנו להם מים קרים."

"דיווח מיפה" [צילום: באדיבות ארכיון עין השופט]

חשדנות

בשנים הראשונות גילו תושבי המעברה חשדנות במיוחד כלפי "מעון התינוקות" (כיום נקרא פעוטון) ואימהות סירבו בהתחלה להשאיר את התינוקות שלהם בידי המטפלות במעון.

חיי היום יום במעברה

במעברת מנסי היו שני בתי ספר, בית ספר ממלכתי דתי ובית ספר ממלכתי - בדתי היו מושיבים ילד על השולחן ומצליפים בו

המרחק הגדול יחסית בין המעברה למרכזי קניות, העדר רכב פרטי לרוב רובם של אנשי המעברה ותחבורה ציבורית לא זמינה ונגישה מהמעברה ואליה, חייב פתיחת חנות למכירת מוצרי מזון ומוצרי צריכה בסיסיים בשטח המעברה ואכן במעברה פעלה חנות שהשתייכה לרשת "המשביר לעולה".

כמו-כן סוחר ומוכרי ירקות ומוצרי צריכה אחרים היו מגיעים למעברה מספר פעמים בשבוע והיו מציבים מרכולתם במרכז המעברה בתוך ארגזים או דליים מונחים על הרצפה. במעברה פעלו מרפאה שהייתה פתוחה כל יום בהשגחת רופא ואחות, תחנת "טיפת חלב" בה ניתנו הוראות והדרכה בטיפול בתינוקות והיו ביקורי אחיות, מדריכות מתנדבות מקיבוצי הסביבה בבתי הדיירים שהדריכו את דיירי המעברה בניהול הבית, בנושאי בריאות, הנקה וכיוצא באלה.

כמו-כן פעלו במעברה גן ילדים ו"מעון לתינוקות". בשנים הראשונות, כך מדווח בעיתונות, גילו תושבי המעברה חשדנות כלפי חלק מהמוסדות הללו, במיוחד כלפי "מעון התינוקות" (כיום נקרא פעוטון) ואימהות סירבו בהתחלה להשאיר את התינוקות שלהם בידי המטפלות במעון, אבל בהדרגה התרככו בעניין ואימהות מסרו את ילדיהם הרכים ל"מעון התינוקות".

בשנת 1952 מתפרסם בעיתונות כי בבית הספר במעברת מנסי לומדים 250 תלמידים ב-7 כיתות ויש בו 10 עובדים. בגן הילדים 80 ילדים ושני עובדים וכמו-כן לומדים ב"בית ספר לנערים" 90 תלמידים. כמו-כן מדווחת העיתונות כי במעברה פועלים 7 מדריכים מטעם משרד החינוך והתרבות.

צריך להתייחס לנתונים אלה בחשדנות שכן לא פעם הייתה חלק מהעיתונות דאז בשנותיה הראשונות של המדינה "מגויסת" ו"ציונית" ולעיתים "יפתה" את המצב במעברות, ולא תמיד דיווחה על המצב האמיתי במעברה, על מחדלי השלטון ועל מה שבאמת קורה בה.

מאחר שחלק ניכר מתושבי מעברת מנסי היו דתיים אך טבעי שפעל במקום בית כנסת (מניין)

וסביר להניח שיותר מבית כנסת אחד.

מספרת רותי הנדלר שכאמור גדלה במעברה: "במעברת מנסי היו שני בתי ספר, בית ספר ממלכתי דתי ובית ספר ממלכתי. בדתי היו מושיבים ילד על השולחן ומצליפים בו. אימא שלי שנודע לה על כך, הודיעה שבשום אופן היא לא רושמת את הילדים שלה לבית ספר הדתי ואף שהיינו משפחה דתית למדנו בבית ספר הממלכתי."

במעברה לפחות בסוף שנות ה-50 היו חיי תרבות. היה מקום ששם והילדים והנוער היו נפגשים ומתרכזים שם. פעם בכמה זמן היה מגיע סרט, יושבים על הרצפה והסרט מוקרן על אחד הקירות. הילדים במעברה חיו וחוו חיי טבע, הרי הבדונים היו קטנים וצפופים והילדים שיחקו הרבה בחוץ, בשדות פתוחים בחיק הטבע לא כמו שהיום ילדים יושבים בבית מול המחשב או מסך הטלוויזיה.

במעברה פעל טנדר ציבורי מטעם הסוכנות. "הוא היה הקשר היחידי למקרי חרום". בעיתונות מצוין אף שמו של הנהג: "ישראל אלבז, יוצא מרוקו בן 30". אני מניח שכמו מעברות אחרות גם למעברת מנסי היה מנהל מעברה או מנהלת מעברה אך בעיתונות ובארכיונים לא ראיתי את שמו.

ניספו למוות בדליקות שפרצו בבדונים

אחד הדברים שלא מדברים עליהם בהקשר למעברה והוא די מוצנע, הוא מותם המזעזע של כמה משוכני המעברה שנשרפו חיים למוות

סביב המעברה היו קוצים ולא אחת פרצו שריפות בשדות המקיפים את המעברה שאיימו לכלותה. באוגוסט 1954 עלו באש שדות חיטה וחבילות קש ומטעים של קיבוץ מגידו. כבאי עפולה הצליחו להשתלט על האש רגע לפני שהיא מתפשטת לכיוון בדוני המעברה.

אחד הדברים שלא מדברים עליהם בהקשר למעברה והוא די מוצנע, הוא מותם המזעזע של כמה משוכני המעברה שנשרפו חיים למוות כתוצאה משריפות שפרצו בבדונים. מוות אכזרי ומזעזע מאד. מועלת סברה שחומר הזפת, שהוא כידוע חומר דליק, שמרחו על בד הבדון לאיטום ומניעת חדירת מי גשמים האיץ את הבערה בבדונים שהתלקחו.

קשישה ושני ילדים נספו בדלקה בבדון של מש' כדורי

בבית החולים לא הצליחו להציל את שניים מילדיו של מרד כדורי והם מתו מכוויותיהם ב-1 בספטמבר 1952 פרצה שריפה בבדון של משפחת כדורי במעברה, ככל הנראה מפיצוץ של פרימוס. קשישה בת 70 ושני ילדים ניספו. האסון המזעזע התרחש בשעת לילה אור ליום א' 1 בספטמבר 1952. תושבי המעברה חשו באש ובעשן העולה מהבדון שבו מתגוררת משפחת כדורי וכשנכנסו מצאו את הישישה חטון דהוד בת ה-70 בוערת ולעיני שכניה נשרפה חיים.

אב המשפחה מרד כדורי בן 50 ושלושת ילדיו גלבוס בת 10, סעדון בן 8 וסליב בן ה-5 שהיו בבדון ניכו באופן קשה ביותר והועברו לבית חולים בעפולה. בבית החולים לא הצליחו להציל את שניים מילדיו של מרד כדורי והם מתו מכוויותיהם. ההודעה נמסרה לאב שני הילדים מרד כדורי בעוד הוא וילד נוסף שלו שוכבים פצועים בבית החולים.

שתי ילדות אחיות נספו בשריפה בבדון של משפחת חאקון

בדליקה נשרפו חיות שתי ילדות אחיות - נינט בת שנתיים וחצי ואחותה יעל בת שישה חודשים

ביולי 1957 אירעה במעברת מנסי שוב אסון כבד ומזעזע כתוצאה מדליקה שפרצה בערב שבת בבאדון של משפחת מאיר יעקב חאקון, ככל הנראה מפתיליה שהתהפכה בחדר. בדליקה נשרפו חיות שתי ילדות אחיות - נינט בת שנתיים וחצי ואחותה יעל בת שישה חודשים. בבדון גרו 7 נפשות. כשהתעוררו מצאו עצמם בתוך הלהבות.

בעיתונות מדווח כי חייל בשם מכלוף וקנין נחלץ לעזרת הלכודים בבדון העולה בלהבות והצליח להוציא משם את הילד דניאל בן ה-5. אם המשפחה נכוותה. למשטרה נודע דבר הדליקה מיריות באוויר של שומרי המעברה שבקישו בדרך זו להזעיק את המשטרה לאחר שהטלפון לא פעל. בעיתונות דווח שכשהגיעו כוחות מכבי אש למעברה תושבים במעברה מנעו מהכבאים את הכניסה למעברה בטענה שהם כבר כיבו את השריפה...

ב-18 באפריל 1952 נהרגה סיטה קרמר, ילדה בת 6 ממעברת מנסי. קומנדקר צבאי פגע בה

שעה שהלכה בכביש מגידו - משמר העמק, לא הרחק מהמעברה. הילדה נפצעה קשה, הועברה לבית חולים בעפולה, אולם הרופאים לא הצליחו להציל חייה והיא מתה מפצעה. ילדי המעברה ובהם ילדים קטנים מאוד היה נוהגים לטייל ולשחק גם באזור הכביש הראשי הסמוך למעברה כביש מגידו-משמר העמק.

הפגנות אלימות והתנגשויות עם שוטרים

תושבי מעברת מנסי הפגינו במחאה על שדרישת פועלי הייעור תושבי המעברה להוריד את המכסה היומית לחפירת בורות לעצים מ-120 ל-80 לא נענית
מעברת מנסי עלתה לאורך שנות פעילותה לכותרות העיתונות לרוב בהקשרים שליליים של הפגנות אלימות ועימותים עם כוחות המשטרה. בבוקר ה-24 באפריל 1957 הפגינו כ-120 מתושבי מעברת מנסי ובהם נשים וילדים במחאה על שדרישת פועלי הייעור תושבי המעברה להוריד את המכסה היומית לחפירת בורות לעצים מ-120 ל-80 לא נענית. המפגינים חסמו את התנועה בכביש מגידו-חיפה במחסום אבנים. כוחות משטרה שהגיעו למקום החלו לפנות את המחסום ובמקום פרצו התפרעויות ועימותים אלימים בין השוטרים לתושבי המעברה.

באירוע זה נפצעו 9 שוטרים ועשרה מבין המתפרעים. חלק מהפצועים הועברו לבית חולים העמק בעפולה. צבשעה 10 בבוקר הצליחה המשטרה לפנות את מחסום האבנים ולפתוח את הכביש לתנועה וכעבור זמן מה נכנסו כוחות משטרה למעברה והחלו במעצר חשודים במעורבות בהפגנה. חלק מהמפגינים מחשש שיעצרו ברחו לעפולה ולערים אחרות חלק ברחו להרים.

לבסוף עצרה המשטרה כ-44 מתושבי המעברה כחשודים בהתפרעויות בהפגנה והוגש נגדם כתב אישום בגין הכאת שוטרים והפרעה לסדר הציבורי ועוד סעיפי אישום. כחודש לאחר ההפגנה במאי 1957 דן שופט השלום בעפולה י. בר-זאב כמה מהנאשמים לתקופות מאסר של שלושה חודשים בפועל. חלק מהנאשמים נדונו למאסר על תנאי.

ארבעה מהנאשמים זוכו. השופט ציין בגזר דינו כי השוטרים ניסו להרגיע את הרוחות בהפגנה וגילו איפוק רב ואילו המפגינים גילו אלימות כלפי השוטרים והתנהגותם הייתה חמורה ביותר ופגעה בסדר הציבורי התקין, אולם בהתחשבות עם מצבם - בעלי משפחות מטופלות ילדים, החליט להטיל עליהם "עונשים קלים".

פרשת ההברחות הסחורה והנשק

המפגינים טענו כי רבים מהעובדים הם קשישים ואין בכוחם להגיע למינימום 120 בורות ליום שכן האדמה במקום היא סלעית וקשה לחפירה
חסימת כביש מגידו-משמר העמק באפריל 1957 לא הייתה הפעם הראשונה שתושבי המעברה הפגינו ולעיתים תוך אלימות. שנה קודם לכן בפברואר 1956 הפגינה קבוצת בת 150 ממעברת מנסי ובהם נשים וילדים לידי משרדי הסוכנות היהודית בחיפה. המפגינים ניפצו שמשות והתעמתו עם שוטרים. גם הרקע להפגנה זו הייתה דרישתם של עובדי הייעור בקק"ל תושבי מנסי להוריד מכסת חפירת הבורות לנטיעת עצים המוטלת עליהם מ-120 ל-80 בורות ליום.

המפגינים טענו כי רבים מהעובדים הם קשישים ואין בכוחם להגיע למינימום 120 בורות ליום שכן האדמה במקום היא סלעית וקשה לחפירה. בהפגנה זו נעצרו 7 מפגינים. מספר שנים קודם לכן ב-1952 וב-1951 היו מעורבים כמה מתושבי מנסי בהברחת סחורות בדים ואף נשק מירדן לישראל בהשתתפות מברחים

כשהגיעו כוחות משטרה לחפש סחורות מוברחות במעברה ניתקלו באלימות והתפרעות מצד כמה מתושבי המעברה. אחד מתושבי המעברה נשפט בבית דין צבאי בסיוע למסתננים בכך שמכר להם נשק.

ניסיון להפוך המעברה למקום הכשרת גרעיני התיישבות

רבע מיליון ל"י מתקציב המדינה נזרקו לפח וירדו לטמיון
דבר שלא ידוע בעניין מעברת מנסי וכנראה הושתק או הוצנע הואר שאי שם במחצית שנות ה-50 הוחלט לשנות את מבנה מעברה מנסי ולהפכה ממעברה רגילה למחנה להכשרת גרעינים להתיישבות באזור תענך. בוצעה פרצלציה חדשה על השטח תוך הרחקת הבדונים הצפופים ולכל בדון הוקצה שטח בן 400 מ"ר ואפשרות למשק עזר.

בעבודות אלה הושקעו למעלה מרבע מיליון ל"י אולם חיש מהר התברר מה היה ידוע עוד לפני כן, כי המקום, בגלל סוג הקרקע הסלעית וקשיים באספקת מים וסיבות נוספות, לא מתאים לחווה לגידולים ולהכשרת גרעני התיישבות והמקום חזר להיות מעברה רגילה ומוזנחת, ורבע מיליון ל"י מתקציב המדינה נזרקו לפח וירדו לטמיון. בעיתונות דאז קראו לפתוח בוועדת חקירה לבדוק את בזבז הכספים הגדול ולברר מי אחראי למחדל הזועק.

סופה של המעברה

"צורתה העלובה מעוררת את התנגדות משקי האזור להמשך קיומה" על-פי דיווחי העיתונות דאז, עוד ב-1957 פנתה המועצה אזורית מגידו, למשרד הפנים ולמחלקת העלייה של הסוכנות היהודית בדרישה "לחסל" את מעברה מנסי. "צורתה העלובה מעוררת את התנגדות משקי האזור להמשך קיומה". בפניית המועצה נאמר כי המועצה האזורית לא ממליצה על הקמת ישוב קבע במעברת מנסי במקום הבדונים, ומציעה לפזר את שוכני המעברה בחלקם להתיישבות ובחלקם לריכוזים עירוניים.

בתחילת שנות ה-60 התקבלה החלטה לפרק את המעברה וב-1962 נותרו במעברה כ-50 משפחות ושנה לאחר מכן בתחילת 1963 נותרו בה 15 משפחות בלבד, רבים מהם במצב סוציאקונומי קשה שמסיבות שונות לא עברו לשיכונים. המעברה פורקה סופית ורשמית רק ב-1966 וצורפה ליישוב מדרך עוז.

בסך-הכל פעלה מעברת מנסי משך למעלה מעשור, תקופה ארוכה יחסית בהשוואה לרוב המעברות בארץ שפורקו עוד בשנות ה-50. אם יש מידע על-אודות המעברה אי-שם בארכיוני המדינה ומוסדותיה בהנחה שלא נגרס ונזרק לפחי האשפה, ראוי והגיע הזמן לחשוף אותו לציבור, כמובן תוך שמירת צנעת הפרט ופרטיותם של יושבי המעברה.